

Οι αριθμοί λένε πάντα την αλήθεια

Του ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΤΑΛΗ

ΠΟΛΗ συζήτηση γίνεται τελευταία για τον προϋπολογισμό των Ολυμπιακών Αγώνων. Όπως πάντα η συζήτηση αυτή γίνεται με τις γνωστές αμφιθυμίες αλλά και υπερβολές που χαρακτηρίζουν και δυστυχώς συνεχίζουν να χαρακτηρίζουν την ολυμπιακή προετοιμασία.

Για παράδειγμα τις τελευταίες δύο εβδομάδες κύκλοι που αποδίδονται στην κυβέρνηση διέρρεαν ότι το κόστος των Αγώνων θα κυμανθεί από 8 ως 10 δισ. ευρώ, διαρροή που συνδέθηκε με τη δημοσιονομική απογραφή, ανακυκλώθηκε στα ΜΜΕ και προκάλεσε και την αμυντική – αλλά και ατυχή – δήλωση του Ζ. Ρογκ ως προς το κόστος της ολυμπιακής διοργάνωσης. Μάλιστα η κυβέρνηση επικαλέστηκε και έκθεση διεθνούς χρηματο-οικονομικού οίκου για να υποστηρίξει αυτή την εκτίμηση. Έκθεση στην οποία αναφέρεται στο επίμαχο σημείο του προϋπολογισμού των Αγώνων ότι: «... όπως αφήνεται να εννοηθεί σε ορισμένες αναφορές του Τύπου το πραγματικό σύνολο των ολυμπιακών δαπανών μπορεί να πλησιάζει τα 10 δισ. ευρώ».

Η κυβέρνηση ισχυρίστηκε επίσης ότι προχώρησε σε δανεισμό 5 δισ. ευρώ για να καλύψει τις απρόβλεπτες δαπάνες των Ολυμπιακών Αγώνων. Με άλλα λόγια υποστηρίζει ότι μπορεί μέσα σε δύο μήνες να χρειαστούν όσοι πόροι απαιτήθηκαν τα τελευταία πέντε χρόνια. Θα είχε ενδιαφέρον να κατέθετε έναν πίνακα με την κατανομή των 5 δισ. ευρώ σε συγκεκριμένα έργα, δράσεις, πρωτοβουλίες, υποχρεώσεις.

Τέλος, μόλις πριν από τρεις ημέρες ο αρμόδιος υπουργός Οικονομίας είπε στη Βουλή ότι τελικά το κόστος των Αγώνων θα ανέλθει σε 6 δισ. ευρώ, τη στιγμή όπου ο υφυπουργός του επί των Οικονομικών αλλά και – σύμφωνα με δημοσίευμα στον βρετανικό Τύπο – η αναπληρωτής υπουργός Πολιτισμού επέμεναν για υψηλότερο κόστος και δήλωναν ότι οι Αγώνες θα χρειαστούν πολλά έτη για να αποπληρωθούν. Γιατί τέτοιος πλουραλισμός με τους αριθμούς και τις εκτιμήσεις;

Είναι πολύ πιο εύκολο να αποδεχθείς ότι όλα κόστισαν διπλάσια ή τριπλάσια, παρά να πιστέψεις ότι οι πόροι που χρησιμοποιήθηκαν ήταν σε λογικά επίπεδα για το μέγεθος της διοργάνωσης

Διότι δεν λέγεται ότι στα 6 δισ. ευρώ περιλαμβάνεται και το Πρόγραμμα Ελλάδα 2004, προϋπολογισμού 1,2 δισ. ευρώ, που δεν ήταν υποχρέωσή μας προς τη ΔΟΕ αλλά στην ουσία αφορά την κατασκευή αθλητικών έργων σε όλες τις περιφέρειες της χώρας. Ή ότι στα 6 δισ. ευρώ συμπεριλαμβάνονται έργα που δεν είναι ολυμπιακά, όπως για παράδειγμα η μετεγκατάσταση της βάσης της Πολεμικής Αεροπορίας από το Ελληνικό στην

Ελευσίνα, τα αντιπλημμυρικά του Κηφισού, η οδική σύνδεση Σταυρού με Ραφήνα, η κατασκευή κτηρίων της Πυροσβεστικής κ.ά. Ή, τέλος, ότι όλα τα ποσά είναι με ΦΠΑ, που επιστρέφει ως γνωστόν στην ελληνική οικονομία.

Η συζήτηση για τον προϋπολογισμό των Αγώνων είναι μια παθογενής συζήτηση. Είναι πολύ πιο εύκολο να αποδεχθείς ότι όλα κόστισαν διπλάσια ή τριπλάσια, παρά να πιστέψεις ότι οι πόροι που χρησιμοποιήθηκαν ήταν σε λογικά επίπεδα για το μέγεθος της διοργάνωσης, για το επίπεδο των υποδομών που είχε η πρωτεύουσα, για τις αυξημένες ανάγκες ασφάλειας για τον μεταολυμπιακό σχεδιασμό που έγινε. Ωστόσο για μία ακόμη φορά οι Αγώνες λειτουργούν ως άλλοθι. Η κυβέρνηση θεωρεί ότι έτσι ενισχύεται η επιχειρηματολογία της για τις περιορισμένες δυνατότητες που ξαφνικά έχει για να υλοποιήσει τις προεκλογικές της δεσμεύσεις, η ΔΟΕ δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τη φιλοξενία των Αγώνων σε μεγάλες μόνο χώρες που μπορούν να ανακυκλώσουν περισσότερο προσοδοφόρα την επικοινωνιακή επένδυση υπέρ της, η Περιφέρεια ανησυχεί με τις αναφορές ότι τα χρήματα των Αγώνων έφυγαν από το Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης και διεκδικεί νέους πόρους.

Αν αφαιρέσουμε το Πρόγραμμα Ελλάδα 2004, οι Αγώνες χρειάστηκαν περίπου 3,5 δισ. ευρώ από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων για να προετοιμαστούν: για λόγους σύγκρισης, περίπου το 8% των πόρων του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (αλλά εκτός αυτού) ή το 2% του τακτικού προϋπολογισμού της χώρας στο διάστημα 2000-2004.

Δεν χρειάζεται να έχεις σπουδάσει οικονομικά για να αποδεχθείς ότι το ποσόν αυτό δεν στρεβλώνει την ελληνική οικονομία ή ότι χρεώνει τις επόμενες γενιές, πόσο μάλλον όταν αφορά υποδομές με προοπτική για την επόμενη ημέρα.

Ο καθένας μας μπορεί να κρίνει από μόνος του. Χωρίς διαρροές και παρεμβάσεις.